

Arrest

nr. 159 493 van 5 januari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen in het kader van de handende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 december 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13 quinques).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82, 39/84 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 januari 2016 om 11 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 29 december 2009 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Deze asielaanvraag wordt afgesloten met arrest nr. 55 193 van de Raad van 28 januari 2011 waarbij verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

1.2. Verzoeker dient veertien asielaanvragen in voor hij op 21 oktober 2014 wordt gerepatrieerd naar Afghanistan.

1.3. Verzoeker wordt op 9 november 2015 opnieuw aangetroffen in België bij een interventie door de lokale politie van Brasschaat en overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas.

1.4. Verzoeker dient op 16 november 2015 een nieuwe asielaanvraag in. Op 2 december 2015 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Bij arrest nr. 158 464 van 14 december 2015 wordt het door verzoeker tegen deze beslissing ingestelde beroep in versnelde procedure verworpen.

1.5. Verzoeker dient op 14 december 2015 een volgende asielaanvraag in.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 15 december 2015 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Deze beslissing wordt verzoeker op 18 december 2015 ter kennis gebracht en is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 74, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : [S.]

voornaam : [S. M.]

[...]

nationaliteit : Afghanistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is DVZ niet bevoegd voor de elementen die u aanhaalt in het kader van uw asielaanvraag. Deze zullen door het CGVS beoordeeld worden. Voor wat de elementen betreft die u aangehaald hebt in het kader van andere verblijfsprocedures waarvoor DVZ wel verantwoordelijk is, kan gesteld worden dat deze verblijfsprocedures allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond :De betrokkene diende een verzoek tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis in dat op 12 juni 2014 geweigerd werd door de Dienst Vreemdelingenzaken In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten.”

Dit is de thans bestreden beslissing.

Op 21 december 2015 stelt verzoeker tegen deze beslissing een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en een beroep tot nietigverklaring in.

1.7. Op 23 december 2015 neemt de commissaris-generaal, inzake de asielaanvraag van 14 december 2015, een beslissing tot weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoeker dient op 28 december 2015 tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad. De partijen worden in deze zaak bij beschikking van 30 december 2015 opgeroepen te verschijnen op de terechtzitting van de Raad van 4 januari 2016 om 11 uur.

1.8. Verzoekers raadsman wordt bij schrijven van 29 december 2015 in kennis gesteld van het gegeven dat een vlucht voor verzoeker naar Afghanistan is voorzien op 4 januari 2016 om 10 uur 40.

2. Onderzoek van de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Wat betreft de vordering gegrond op artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet om de bij de Raad hangende vordering tot schorsing ingesteld tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van 15 december 2015 zo snel mogelijk en in uiterst dringende noodzakelijkheid te behandelen.

2.1.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 44, tweede lid, 5° van het PR RvV bepaalt dat, indien een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingediend en een schorsingsverzoek hangende is, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat in het kader van huidige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.1.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Artikel 44, tweede lid, 5° van het PR RvV bepaalt dat, indien een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingediend en een schorsingsverzoek hangende is, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, is er verder op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de Vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk - en op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

2.1.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

In casu maakt verzoeker het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn. Het uiterst dringend karakter wordt ook niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.1.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.1.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

2.1.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

2.1.3.1.2. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

2.1.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.1.3.2.1. In zijn verzoekschrift houdende vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring voert verzoeker in een eerste middel de schending aan van artikel 13 van het EVRM.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten werd door de verwerende partij gebaseerd op de volgende reden;

“Betrokkene is niet in het bezit van een geldig reisdocument”

Indien verzoekende partij de thans bestreden beslissing niet zou aanvechten, zou het bevel om het grondgebied te verlaten onverminderd definitief worden zonder dat verzoekende partij nog een rechtsmiddel kan opwerpen om zijn uitwijzing tegen te gaan.

Verzoekende partij weet immers momenteel niet waarheen de Belgische autoriteiten hem zal uitwijzen en op welke manier dit zou gebeuren. Dit alleen al zorgt ervoor dat de mogelijkheid om dit verzoekschrift in te dienen onmogelijk een daadwerkelijk beroep kan worden genoemd.

Om eventueel in de toekomst nog een rechtsmiddel te hebben om dit tegen te gaan heeft verzoekende partij er echter toch voor geopteerd om de thans bestreden beslissingen aan te vechten.

Ter zake wenst verzoekende partij dan ook te verwijzen naar een recent arrest van het Europees Hof dd. 2 oktober 2012 (verzoeknummer: 33210/11). Dit betrof de situatie waarin een Afghaanse familie op het moment van haar asielaanvraag tevens onmiddellijk een teruggedrijvingsbevel betekend kreeg. Op het moment dat de asielaanvraag negatief werd afgesloten door Uw Raad besliste de verwerende partij om betrokkenen naar Rusland terug te drijven. Verwerende partij was van mening dat dergelijke teruggedrijving artikel 3 EVRM niet schond en dat betrokkenen, indien zij van oordeel waren dat dit wel het geval was, beroep hadden moeten indienen tegen dit teruggedrijvingsbevel.

Het Europees Hof oordeelde echter anders: “Or, la Cour n’apreçoit pas quels arguments spécifiques les requérants auraient pu invoquer pour éviter un retour en Afghanistan via la Russie.” (cf. randnummer 96)

EN

“Du fait que les requérants, en déposant une demande d’asile, avaient siasi les instances d’asile de l’examen de leurs craintes liées à un retour en Afghanistan, la Cour se doit de vérifier s’ils ont disposé dans ce cadre d’un recours remplissant les exigences de l’article 13 et les prémunissant contre un refoulement arbitraire, même indirect, vers l’Afghanistan.” (randnummer 99)

Hoewel de situatie in casu niet identiek is, is ze wel degelijk vergelijkbaar.

Het zal uw Raad wellicht niet verbazen dat verzoekende partij wil volharden in zijn asielmotieven en alles binnen zijn mogelijkheid zal doen om – met nieuwe documenten – verwerende partij hier alsnog van te overtuigen. Een vrijwillige terugkeer ligt dus absoluut niet voor de hand. (stuk 2)

Verwerende partij kan zich echter tevens op dit bevel beroepen om verzoekende partijen gedwongen uit te wijzen. Hoe een dergelijke gedwongen uitwijzing zal plaatsvinden en of dit wel degelijk naar Afghanistan zal zijn, is verzoekende partij nog niet duidelijk. Op het moment dat dit wel duidelijk zal zijn, heeft de verzoekende partij geen enkel middel meer om uw Raad hieromtrent te vatten. Het is dan ook deze praktijk die het EHRM au fond afwijst.

Verzoekende partij meent dan ook dat, in de mate dat het thans bestreden bevel een gedwongen uitwijzing toelaat op vooralsnog onbekende wijze, die dan later niet meer aanvechtbaar zal zijn, artikel 13 EVRM schendt. Verzoekende partij meent dan ook dat dit bevel om deze reden vernietigd dient te worden. Ofwel brengt de wetgever zijn wetgeving in lijn met artikel 13 EVRM, ofwel kan een dergelijke bevel pas verzoekenbaar worden geacht met artikel 13 EVRM wanneer alle modaliteiten omtrent de gedwongen uitwijzing bekend zijn, ofwel stelt verwerende partij expliciet in zijn bevel dat dit geen titel kan vormen tot een gedwongen uitwijzing.

Belang:

Verzoeker meent dat hij een belang heeft omdat dit bevel in strijd is met het internationaal verdragsrecht, nl. Artikel 13 EVRM. Verzoeker verzoekt uw Raad om dit bevel om het grondgebied te verlaten te schorsen en nietig te verklaren.”

De Raad benadrukt dat artikel 13 van het EVRM geen onafhankelijk bestaan heeft, maar slechts kan worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr. 153 232). Verzoeker blijft in zijn inleidende verzoekschrift evenwel in gebreke een duidelijke schending van enige bepaling verrat in het EVRM aan te voeren. Impliciet lijkt hij te doelen op een schending van artikel 3 van het EVRM.

De Raad benadrukt dat de bescherming die een vreemdeling kan onttelen aan het verbod op foltering of op onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing uit artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt,

moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel argument aanbrengt om een mogelijke schending in zijn hoofd van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken ten aanzien van het land waarvan hij stelt de nationaliteit te hebben en vanwaar hij stelt afkomstig te zijn, zijnde Afghanistan. Verzoeker betoogt niet te weten waarheen de Belgische overheden hem zullen verwijderden, doch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het verleden reeds werd gerepatriëerd door de Belgische overheden naar Afghanistan en er zijn geen aanwijzingen voorhanden waarom dit thans een ander land zou zijn. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt ook duidelijk dat andermaal een repatriëring naar Afghanistan wordt beoogd. In dit verband blijkt verder dat inzake de asielaanvraag die verzoeker op 16 november 2015 indiende, na zijn eerdere repatriëring naar Afghanistan, de commissaris-generaal op 2 december 2015 een beslissing nam tot weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Bij arrest nr. 158 464 van 14 december 2015 werd het door verzoeker tegen deze beslissing ingestelde beroep in versnelde procedure verworpen. Verzoeker diende op 14 december 2015 andermaal een nieuwe asielaanvraag in, waarop de commissaris-generaal op 23 december 2015 opnieuw een beslissing tot weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag nam. Bij arrest nr. 159 491 van 5 januari 2016 werd het door verzoeker tegen deze beslissing ingestelde beroep in versnelde procedure verworpen. Er werd geoordeeld dat er geen sprake is van nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. Het feit dat de Raad reeds oordeelde dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet impliceert dat werd vastgesteld dat de betrokkene geen risico loopt om onderworpen te worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

In tegenstelling tot de zaak Singh e. a. t. België waarnaar verzoeker verwijst (EHRM 2 oktober 2012, nr. 33210/11) waar er discussie was omtrent de Afghaanse nationaliteit van de verzoekende partijen en er duidelijk sprake was van een risico op uitwijzing naar Rusland, met vervolgens risico op uitwijzing naar Afghanistan, is in casu de Afghaanse nationaliteit van verzoeker niet betwist. De verschillende asielaanvragen van verzoeker werden onderzocht in het licht van de Afghaanse nationaliteit van verzoeker. Er blijkt niet dat in casu verzoeker zich dienstig kan steunen op enige onduidelijkheid betreffende het land waarnaar hij zal worden teruggestuurd bij uitvoering van het bevel.

De Raad stelt vast dat verzoeker, middels het onderhavige beroep, zich heeft kunnen verweren tegen de bestreden beslissing alvorens een gedwongen tenuitvoerlegging kon plaatsvinden. Hij toont thans geenszins een schending aan van artikel 13 van het EVRM, ook al niet om reden dat deze bepaling slechts kan worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr.153 232) en de schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk werd gemaakt.

Door vervolgens een toelichting te geven over het belang dat hij meent te hebben bij huidige beroepsprocedure – hetgeen in casu niet wordt betwist – toont verzoeker evenmin aan dat enige schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM voorligt.

Een schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt

Het eerste middel is niet ernstig.

2.1.3.2.2. In zijn verzoekschrift houdende vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring voert verzoeker in een tweede middel de schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Hij stelt als volgt:

“Verzoeker is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt:

Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft recht op dat zijn zaken onpartijdig, bilijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.
2. Dit recht behelst met name:
 - Het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen
 - Het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps – en het zakengeheim,
 - De plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met reden te omkleden.
3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.
4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen”

Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde.

Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het vreemdelingenrecht.

Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 “Recht op behoorlijk bestuur”, lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt “het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen”. Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74:18 Vw)

Verzoekene partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat hem thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor.

In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden.”

De Raad merkt op dat niet blijkt dat verzoeker zich dienstig kan beroepen op een miskennis van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Uit de bewoordingen hiervan volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67). Niettemin dient te worden vastgesteld dat in zoverre verzoeker zich beroept op het recht om te worden gehoord dit recht wel integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

Er wordt op gewezen dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). In casu beperkt verzoeker zich tot een theoretische uiteenzetting en laat hij na aan te geven welke specifieke omstandigheden hij in het kader van het hoorrecht had willen aanvoeren en op welke wijze die elementen zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure. De schending van het hoorrecht of de rechten van verdediging wordt prima facie niet aangetoond.

Verzoeker wijst verder nog op de bepaling van artikel 74/18 van de Vreemdelingenwet, doch zonder te duiden op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling zou miskennen. Enige concrete toelichting in dit verband ontbreekt volledig. Dit onderdeel van het middel komt dan ook niet ontvankelijk voor.

Het tweede middel is niet ernstig.

2.1.3.2.3. De Raad merkt vervolgens op dat het verzoeker in zijn verzoekschrift om op grond van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet de versnelde behandeling van een hangend schorsingsberoep te verkrijgen in beginsel niet is toegestaan nieuwe middelen te ontwikkelen, of om zijn middelen uit te breiden derwijze dat deze uitbreiding als een nieuw middel is te beschouwen. Wat de nieuwe toelichting betreffende artikel 3 van het EVRM betreft, stelt de Raad in ieder geval ook vast dat verzoeker in dit verband verwijst naar de stukken die hij in het kader van zijn laatste asielaanvraag heeft voorgelegd. Deze werden reeds behandeld door de Raad in zijn arrest nr. 159 491 van 5 januari 2016, doch niet weerhouden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. Verzoeker beroept zich verder bijkomend op een miskenning van artikel 5 van het EVRM doch verstrekt in dit verband geen nadere toelichting.

2.1.3.2.3. Verzoeker maakt een ernstig middel niet aannemelijk. Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen.

2.2. Wat betreft de vordering gegrond op artikel 39/84 van de Vreemdelingenwet die ertoe strekt *“[d]e vlucht van 04.01.2016 te laten annuleren zodat uw Raad een oordeel kan vellen over de voorgelegde nieuwe stukken mbt vrees voor vervolging, nadat verzoeker persoonlijk gehoord te hebben op de zitting van 04.01.2016 om 11u.”*

Uit een schrijven van verweerder, dat is opgenomen in het rechtsplegingsdossier, blijkt dat verweerder de voorziene repatriëring op 4 januari 2016 om 10 uur 40 heeft geannuleerd en dit naar aanleiding van de gerechtelijke beroepen die hangende zijn bij de Raad.

De gevraagde voorlopige maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid die erin bestaat dat de vlucht van 4 januari 2016 zou worden geannuleerd, is aldus zonder voorwerp geworden. Verzoeker heeft zijn bij de asielaanvraag van 14 december 2015 voorgehouden ‘*nieuwe*’ elementen en/of stukken kunnen voorleggen aan de Raad in het kader van het beroep ingesteld tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 23 december 2015.

Deze vaststellingen volstaan opdat de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregel in uiterst dringende noodzakelijkheid op grond van artikel 39/84 van de Vreemdelingenwet wordt afgewezen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid is ontvankelijk.

Artikel 2

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de vordering tot schorsing worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 5 januari 2016 door:

mevr. I. CORNELIS

mevr. S. PIETERCIL

De griffier,

S. PIETERCIL

wnd.voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

toegevoegd griffier.

De voorzitter,

I. CORNELIS